

Catalunya, societat oberta?

written by Jaume Renyer | 22 de setembre de 2022

Dissabte passat s'escaigué el vint-i-vuitè aniversari de la mort de Karl Popper (Viena, 28 de juliol del 1902–Londres, 17 de setembre del 1994), filòsof i sociòleg, fou un dels intel·lectuals més influents del segle XX a Occident. Jueu austríac fugitiu del nazisme, va escriure durant la Segona Guerra Mundial (concretament entre els anys 1938 i 1943, de Nova Zelanda estant), un dels llibres cabdals del pensament polític contemporani, *The open society and its enemies* (*La societat oberta i els seus enemics*), publicat l'any 1945 i encara avui inexistent en versió catalana, malgrat que l'autor fou Premi Internacional Catalunya 1989.

En aqueixa obra contraposa el liberalisme, pragmàtic i evolutiu, als sistemes totalitaris, tancats i abstractes, com el nazisme i el comunisme sense fer menció explícita als esdeveniments coetanis tot procurant una omnicomprensió global dels totalitarismes. El racionalisme crític i autocrític propugnant per Karl Popper és un mètode plenament vigent per demostrar la irracionalitat dels plantejaments dogmàtics, utòpics, teocràtics en voga arreu del món occidental i també a Catalunya emparats per un progressisme políticament correcte a càrrec d'opinadors sectaris i gregaris que refusen tota deliberació oberta i honesta amb els pocs lliurepensadors nostrats (Xavier Diez, Ramon Alcoberro, Josep-Lluís Carod-Rovira, Xavier Roig, entre d'altres).

L'absència de ressò intel·lectual i polític de [l'obra de Karl Popper al nostre país](#) és indicativa de l'hegemonia ideològica d'un progressisme abstracte, sovint banal, [d'arrels totalitàries](#) essencialment refractari a l'especulació filosòfica que situa en el centre de la seva reflexió la llibertat de les persones i els pobles. Aquí rau, doncs, la incapacitat per copsar des de Catalunya –i mirant a casa nostra mateix– les causes de l'emergència de vells i nous

totalitarismes i la dificultat per bastir un projecte de societat nacionalment autocentrat, específic i viable, que pugni per una Catalunya lliure de la dominació política de sistemes totalitaris.

Malgrat aqueix context cultural advers, l'obra de Karl Popper és plenament vigent i serveix per explicar la confrontació entre les democràcies de tall occidental i els règims totalitaris que van sorgir d'aqueixa mateixa Europa el segle passat encetant processos autodestructius que tenen continuïtat en aqueix segle que comença amb l'emergència en sòl europeu d'un tercer totalitarisme: l'islamisme global que s'empelta dels precedents feixista i comunista. A Catalunya impera el silenci sobre l'islamisme, ans al contrari se'n defensa la difusió sense cap confrontació des del republicanisme, la laïcitat, ni els principis democràtics. La [prevenció de la islamofòbia](#) ho obstrueix completament.

Predomina en el món mediàtic i polític nostrat una [versió mediocre del wokisme](#), les [lluïtes compartides](#), el "[casa nostra és casa vostra](#)", que només demostra indignència intel·lectual i absència de projecte nacional autocentrat en els valors que històricament van possibilitar el naixement de la catalanitat (equitat, pactisme, drets i llibertats que limitaven el poder reial). Sense mentalitat ni principis no és possible bastir cap procés d'alliberament, potser ja hem tocat fons també en l'abandó del pensament polític autòcton? L'aparença de societat oberta que es projecta des del [retroautonomisme "republicà"](#) i l'espanyolisme és només submissió a l'ordre estatal espanyol.